

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

EUHARISTIJA GRADI ZAJEDNICU

Krist i zajednica

„Crkva čini Euharistiju, a Euharistija čini Crkvu“- to je staro pravilo koje izražava odnos Crkve i Euharistije. Crkva čini Euharistiju po Kristovoj želji i nalogu. Ona je čini kao zajednica. Euharistiju si nitko pojedinačno ne može privatizirati, jer ju je Gospodin ostavio zajednici. Najranija nam povijest Crkve svjedoči da je zajednica bila subjekt Euharistijskog čina i bez nje se Euharistija nije slavila. Ona nije bila nešto pridodano Euharistiji, ona nije bila nešto izvan Euharistije, njezin objekt.

Zajednica je subjekt Euharistije

Krivo bi bilo shvatiti zajednicu samo kao euharistijskog promatrača ili pobožnu publiku ili statiste koji trebaju biti samo prisutni. Zajednica je djelatnik Euharistije, ali ne sama već skupa s Kristom. U crkvenom dokumentu kojim se uređuje slavljenje Euharistije stoji: „Misno slavlje, kao djelo Krista i hijerarhijski uređenog Božjeg naroda, središte je svega kršćanskog života, koliko za opću Crkvu toliko i za mjesnu, a tako i za pojedine vjernike.“ Euharistija je, znači jedan zajednički čin Krista i hijerarhijski (tj. sa službama, osobito biskup i prezbiter!) uređenog Božjeg naroda. Zato zajednica nije Euharistijski sporedna , već je skupa s Kristom djelatnik njezin.

U istom dokumentu stoji: „Gospodnja večera ili misa jest sveti sastanak, odnosno zbor Božjeg naroda koji se sastaje u jedno da pod vodstvom svećenika proslavi Gospodnji spomenčin.“ Euharistija je, dakle, **zborovanje** zajednice.

Tako je to bilo i na zadnjoj večeri gdje je Isus ustanovio Euharistiju. Dogodilo se to u ambijentu zajednice. Zadnja večera je bila obiteljska večera (to je bitni element svake pashalne večere!), čin obitelji koju je predvodio kućedomaćin. Tako su to apostoli i shvatili, kako nam to svjedoče i Djela apostolska:

„Svaki bi dan jednodušno i postojano hrlili u Hram, u kućama bi lomili kruh te, u radosti i prostodušnosti srca, zajednički uzimali hranu, hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda. Gospodin je pak danomice zajednici pridruživao spašenike.“ (Dj 2, 46-47).

Poruka euharistijskih znakova

I euharistijski su znakovi, znakovi zajedništva! Na to nas upozorava već i apostol Pavao: Čaša blagoslovna koju blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo nije li zajedništvo tijela Kristova? Budući da je jedan kruh, jedno smo tijelo mi mnogi; ta svi smo dionici istog kruha!(**usp. 1Kor 10,16-17**). Poruka ovog teksta je upravo u tome da Euharistija sabire mnoge i različite ljude i čini da oni postaju jedno, kao što je jedan kruh koji lomimo.

Možda je Pavao ovdje imao pred očima staru kršćansku euharistijsku molitvu, koju je malo kasnije zabilježio spis „Didahe“ (upute apostolske): „Kao što bijaše ovaj razlomljeni kruh raspršen po bregovima, i sabran postade jedan, tako neka se sabere tvoja Crkva s krajeva zemlje u tvoje kraljevstvo“ (9,4). Isto je i s vinom, koje je od mnogo bobica različitih grozdova postalo jedno. Tako i kruh i vino svojom znakovitošću ukazuju na to što Euharistija čini: ona mnoge povezuje u jedno zajedništvo!

Euharistija i čini zajednicu

Ne samo da Euharistija simbolizira zajedništvo, ona ga i čini. Ona sabire zajednicu i po njoj zajednica raste. Ljudi sabrani s najrazličitijih mjesta, dobi, zanimanja, naobrazbe, ovdje se doživljavaju da su jedno u Kristu. Svi oni blaguju od istoga kruha, i piju iz iste čaše! Jedna je Božja riječ upućena svima i svi se tu sabrani u Duhu Svetom prepoznaju kao braća i sestre koji imaju jednoga Oca. Upravo u Euharistiji snažno doživljavamo Isusove riječi: „Ta jedan je Otac vaš - onaj na nebesima... a vi ste braća“ (**usp. Mt 23,8-9**).

To čini Duh

Tko nas to tako različite ujedinjuje u jedno Tijelo? Duh Sveti koji nas upravo po Euharistiji sabire oko Krista uskrsnuloga. On čini da se ne samo prepoznamo kao braća i sestre, već i čini naše zajedništvo. Kao što kruh pretvara u Kristovo Tijelo, tako i nas, sabrane s različitih mjesta, pretvara u njegovo Tijelo (**usp. Rim 12,5**). Neizrecive su veze kojima Duh Sveti, čijom prisutnošću i možemo slaviti Euharistiju, povezuje nas s Kristom i nas međusobno. U razmišljanjima o Crkvi (vidjet ćemo što Duh Sveti čini, koje je to zajedništvo, kako je prva Crkva rasla upravo iz euharistijskog zajedništva). Do te mjere da su postali jedno srce i jedna duša, da im je sve bilo zajedničko, da su se materijalna dobra prelijevala kako je kome trebalo.

Iz toga je euharistijskog zajedništva izrastao **Caritas** i posebna briga za siromašne, potrebne, putnike. Izraz toga zajedništva bio je i „poljubac mira“ koji su si braća i sestre međusobno podjeljivali upravo na euharistijskom sastanku (danas u obnovljenoj liturgiji to je „znak mira“ koji si očitujemo pružajući ruke jedni drugima!).

Iz toga euharistijskog zajedništva izrasta onda i molitva „**Očenaša**“ koja oduvijek prati Euharistiju. U toj molitvi dolazimo pred Oca skupa s Kristom svojim bratom , ali i međusobno kao braća i sestre! Kao zajednica braće i sestara stojimo skupa s Kristom pred Ocem i molimo da u ovom svijetu budemo očitovanje njegova Kraljevstva, koje će biti prepoznatljivo ako budemo vršili volju Očevu, praštali, borili se protiv zla, blagoslivljali i razglašavali njegovo Ime, surađivali s njim da svi imaju svagdašnji kruh i dostojan ljudski život.

Otajstveno zajedništvo

Bilo bi krivo misliti da Euharistija od ljudi čini samo neko moralno, idejno zajedništvo. Duh Sveti duboko zahvaća prisutne i povezuje ih s Kristom i međusobno. Zato govorimo o **mistagoškom** (uvođenje u otajstva-misteriji) zajedništvu, koje je izvan dometa našega iskustva, ali zato ništa manje stvarno. Blagujući tijelo Isusovo i pijući njegovu Krv imamo zajedništvo na njegovom životu. Upravo po Euharistiji postajemo po riječima oca biskupa Ćirila Jeruzalemskog su-Tijelo i su-Krv. Po euharistijskom blagovanju raste naše ucjepljenje u Krista koje je u Kristu utemeljeno, a jednako tako raste i naša ucijepljenost u Crkvu.

Zato je sasvim istinit aksiom (postulat) kojeg smo postavili na početku ovog razmišljanja: Crkva čini Euharistiju, a Euharistija čini Crkvu. Crkva i Euharistija nisu dvije stvarnosti postavljene jedna pokraj druge i tek sporedno među sobom povezane. To su dvije stvarnosti koje se duboko međusobno pronicu. Jedna drugu očituje, jedna se kroz drugu ostvaruje. U Euharistiji se „očvoriuje“ sav život Crkve, sva dinamika života Crkve proistječe upravo iz Euharistije i u nju uvire.

Naše euharistijsko zajedništvo – danas

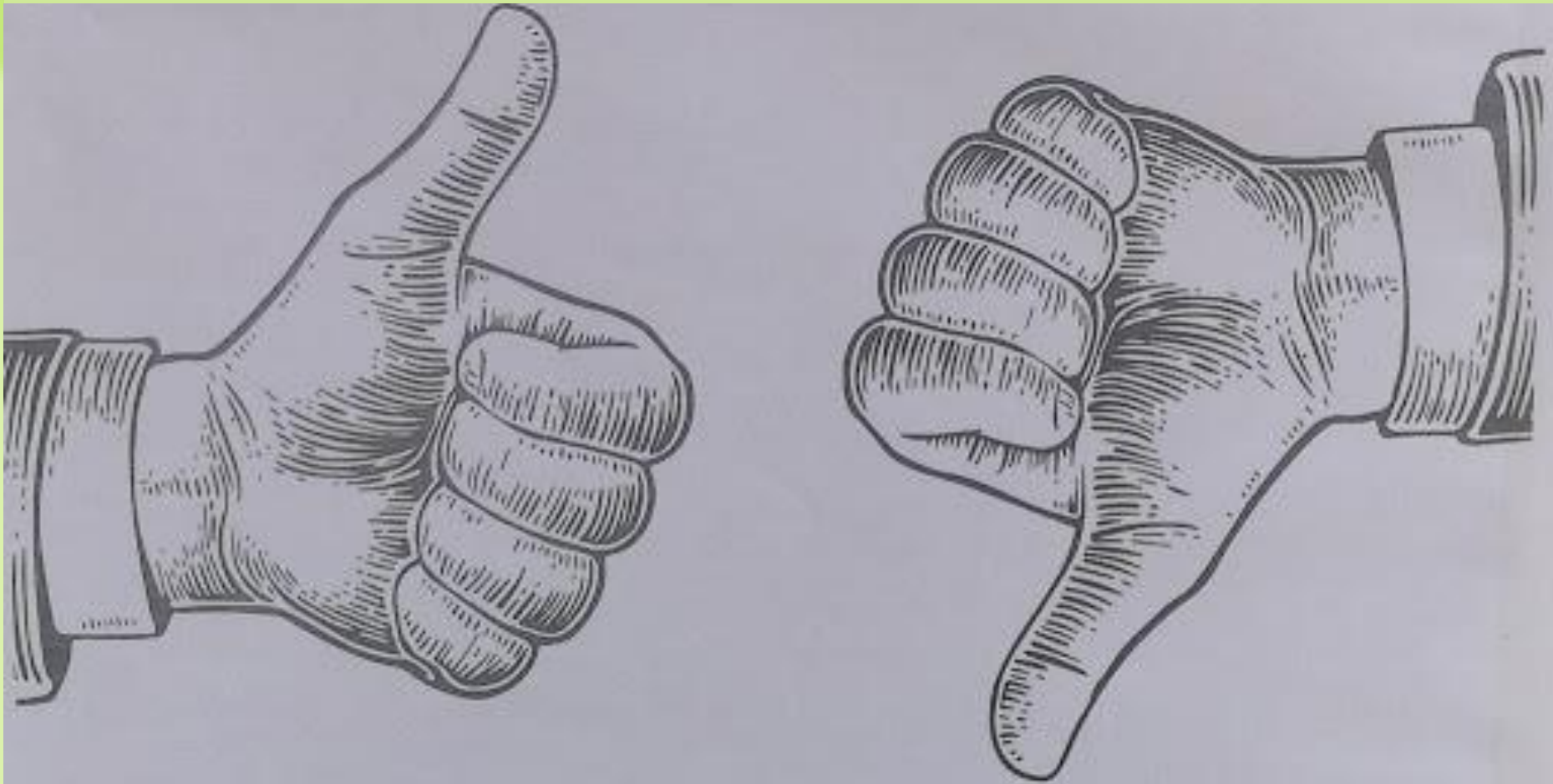
Vjerojatno nam se svima rađa jedno te isto pitanje: **što je s našim zajedništvom danas?** Zar danas Euharistija ne čini Crkvu, ne gradi zajedništvo? Teško pitanje, jer se čini da svakidašnja naša praksa demantira sve ono što smo do sada govorili. No, stvari se ne događaju automatski ili magijski. Euharistija je ponuda jednoj određenoj zajednici za njezin vlastiti rast. I danas Euharistija može i čini otajstvo zajedništva Crkve. Ali koliko će to na nama biti prepoznatljivo, koliko će konkretna zajednica ----- rasti, to ovisi i o zajednici samoj, o ljudima koji se tu sabiru.

I tako smo došli do nas samih. Koliko će Euharistija od nas izgraditi zajedništvo, ovisi o nama koliko joj se otvaramo, koliko dopuštamo da djeluje na nas i u nam. Jer, i Korinćani su slavili Euharistiju, pa ipak ih **Pavao kori zbog lošeg zajedništva, sebičnosti, nesloga** i sl. Euharistija može graditi zajedništvo ako to pojedina zajednica ili njezini članovi hoće. Ako se daju „povući“ od nje, a ne ostaju stajati na svojim mjestima. Zašto često na svojim sastancima tražimo osamljene kutove, klupu u kojoj nitko ne sjedi, „brisani prostor“ oko sebe, da ne bismo slučajno s kime došli u dodir.

Takav stav sigurno ne doprinosi zajedništvu, niti ima te Euharistije koja bi nam mogla pomoći. Jer, ni Krist za života nije silom vukao ljude zajedno, već ih je privlačio, ali je njihovoj slobodi ostavljao da zakorače, da priđu. Tako je to i danas. Ako bježimo jedni od drugih da si ne bismo morali dati ruku kad je očitovanje mira (ali zato samouvjereno molimo Očenaš ili idemo na pričest) onda jasno, da od našeg zajedništva neće biti ništa. Tada ona nema šanse da bude čin zajednice, već religijski obred kojega vrši netko drugi a ti si samo prisutnik, gledalac, privatni molitelj?!

Euharistija će graditi i zajednicu u kojoj se ja sabirem, ako ja i drugi to budemo htjeli. Najprije se moramo pitati, da li se za vrijeme euharistijskog sastanka uopće susretnemo s drugima, ili smo samo fizički bili skupa, tj. svatko je za sebe došao i svatko za sebe otišao. Dok takvo stanje traje, od našega zajedništva malo treba očekivati. Samo ako se pojedina zajednica preda Duhu da je on giba, ako se otvori njegovim poticajima, nadahnućima i darovima može iz Euharistije rasti kao zajednica Crkve Isusove. I zato, kao što zajedništva i crkvenosti nema bez Euharistije, tako ga nema ni bez nas, naše želje i spremnosti da Euharistija i nas preobrazi.

